

УДК 327

DOI 10.32782/2312-1815/2024-17-2

Ганна Агафонова

ORCID: 0009-0009-2712-4453

Анастасія Гнилицька

ORCID: 0009-0000-7171-069X

ДО ПРОБЛЕМИ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ ПІДТРИМКИ УКРАЇНИ В РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКІЙ ВІЙНІ

На підставі аналізу нормативних документів, статистичної інформації, інтерв'ю уповноважених осіб, інформації з сайтів органів державної влади, повідомлень засобів масової інформації зроблено спробу висвітлення причин амбівалентного ставлення країн світу до повномасштабного вторгнення Росії в Україну. Обґрунтовується думка, що неоднозначності підтримки сприяє інформаційна експансія Російської Федерації, яка підкріплюється дешевими російським газом та нафтою, допомогою місцевим елітам авторитарних держав (постачання зброї та російських найманців), які натомість демонструють свою лояльність при голосуванні в ООН тощо. Інформаційна експансія Росії – це процес поширення російської пропаганди, використання медіа та інших засобів масової комунікації для формування певного образу світу та впливу на громадську думку в масштабах країни та за її межами. Ця стратегія стала особливо актуальною під час конфлікту в Україні, коли Росія використовувала медіа для пропагандистської кампанії, спрямованої на вплив на українське населення та світову спільноту.

Проаналізовано обсяги допомоги, що надійшли від західних партнерів, та санкційні механізми. Визначені основні кроки української дипломатії, які дозволяють просувати українські наративи у світовий політичний дискурс. Зокрема, підписання безпекових угод, організація Глобального саміту миру тощо. Також визначено, що країни, які підтримують РФ, можна розділити на три групи: перша група – країни, які самі порушують міжнародне право, розв'язуючи війни, розробляючи ядерну зброю, та ігнорують санкції ООН (Північна Корея, Іран, Білорусь, Малі); друга група країн – так зване «товариство радянської пам'яті». Не пропонуючи серйозної дипломатичної чи військової допомоги, вони схиляються на бік Росії, повторюючи російські наративи про те, що у війні винна експансія НАТО чи сама Україна (Алжир, Ангола); третя група розглядає західні санкції як шанс покращити стан економіки своєї країни шляхом збільшення власної торгівлі з Росією на сприятливих для себе умовах (КНР, Індія, Туреччина).

Таким чином, підтримка України у російсько-українській війні дійсно є складною та різноманітною і вона залежить від рішень кожної окремої країни, її власних інтересів та геополітичної стратегії.

***Ключові слова:** амбівалентність, інформаційна експансія, інформаційна війна, пропаганда, «турборежим», санкції, ескалація конфліктів, авторитарний режим.*

Вступ. Для того, щоб виправдати свої дії та заручитися підтримкою більшості країн, Російська Федерація завжди застосовувала інформаційно-психологічні операції, що передбачають проведення дипломатичних, політичних, економічних, військових та інформаційно-психологічних заходів, спрямованих на групи людей з метою впровадження в їхнє середовище соціальних та ідеологічних установок для формування помилкових стереотипів поведінки, трансформації в потрібному напрямку їхніх настроїв, почуттів, волі.

Відносини з Україною не є виключенням. Інформаційні війни Росії – це стратегія, яку використовує російський уряд для маніпулювання інформацією з метою впливу на громадську думку в Україні та інших країнах. Ця стратегія включає в себе розповсюдження дезінформації,

фейкових новин, маніпулювання соціальними мережами та інші методи впливу на громадську думку. Ці дії спрямовані на створення сприятливого образу країни в очах світової громадськості, а також на дестабілізацію політичної ситуації в інших країнах. Російська пропаганда спрямована на різні аудиторії, включаючи власне населення РФ, населення України, населення третіх держав та міжнародне співтовариство в цілому. Це складний і важливий аспект сучасної геополітики, який потребує уваги та вивчення.

Визначена тема наукового пошуку фактично знаходиться на перетині багатьох проблем – від формування нового геополітичного порядку до способів ведення інформаційних воєн та використання маніпулятивних технологій на національному та міжнародному рівнях. Актуальність теми роботи визначається не тільки постійною підвищеною увагою науковців, аналітиків до виникнення й розвитку сучасних міжнародних конфліктів в умовах геополітичної конфронтації та глобалізації інформаційних процесів, а й необхідністю збагачення теорії, яка посилює можливості державної протидії засобам інформаційно-психологічної війни. Незважаючи на значну кількість досліджень з цієї теми, проблема регулювання та протидії інформаційним війнам не втрачає своєї актуальності через те, що більшість сучасних конфліктів не розв'язані, а, навпаки, тільки поглиблюються, набуваючи гібридності. Постійне удосконалення інформаційних технологій, які сприяють видозмінам форматів війни, на жаль, визначають недостатню аргументованість в питанні протидії.

Аналіз літератури свідчить про значний інтерес науковців до даної проблематики. В українському науковому дискурсі дана проблематика знаходить своє відображення у роботах Башинського В., Волощук О., Горбаня Ю., Додонової Р., Калініченко Б., Козьми В., Книшової І., Окіпнюка В., Потоцької Ю., Почепцова Г., Ржевської Н.Ф., Череватюка В., Фещенко І. тощо.

Мета наукового пошуку, яка полягає в обґрунтуванні амбівалентності підтримки України з боку держав світу та міжнародних організацій у російсько-українському протистоянні, спричинила формування **дослідницьких завдань**, а саме: дослідити методи впливу Російської Федерації на держави світу, визначити особливості української дипломатії після 2022 року, проаналізувати поділ країн, послуговуючись критерієм підтримки України або Росії у наявному конфлікті.

Результати дослідження. Загалом, вся багаторічна президентська каденція В. Путіна мала на меті зміцнення домінування Росії на євразійському просторі та відновлення її впливу на світову політику. Новий володар Кремля, щиро вважаючи розпад СРСР найбільшою помилкою історії, розпочав розбудову держави шляхом встановлення повного контролю над засобами масової інформації, знищенням демократичної опозиції всередині країни, відновленням посилення спроможності збройних сил, проведенням економічних та торговельних війн, енергетичного шантажу. Відродження впливу Російської Федерації у світі відбувалось, у тому числі шляхом використання значного військового потенціалу, за рахунок «миротворчих місій».

Загалом можна помітити два підходи в реалізації російської «миротворчості». Перший полягає в ініціації військових конфліктів поблизу власних кордонів та введенні своїх військ під приводом захисту «братніх народів» – Південноосетинська війна, Збройний конфлікт у Придністров'ї, війна в Абхазії, громадянська війна в Таджикистані, перша та друга чеченські війни, анексія Криму, війна на Донбасі – неповний список подій лише з 1991 року.

Другий підхід російської «миротворчості» включає втручання у внутрішні конфлікти інших країн, зазвичай на боці уряду, що значно зміцнює позиції цього уряду. Це дає можливість Росії розмістити свої війська на території інших держав, сприяти затвердженню на політичному Олімпі «кишенькового» диктатора та в подальшому контролювати та маніпулювати перемовинами. Особливо вражаючі результати подібні операції мають в державах Африки (Камерун, Мадагаскар, Буркіна-Фасо, Демократична Республіка Конго, Екваторіальна Гвінея, ПАР, Зімбабве, Кенія тощо). Так, військове угруповання «Вагнер» спеціалізується на

проведенні військових закоротів, фальсифікації результатів виборів, взятті під свій контроль діяльності місцевих ЗМІ, соціальних мереж, масових кампаніях дезінформації. Також, стаючи радниками політичних керівників, представники «Вагнера» отримують доступ до видобутку нафти, золота, алмазів тощо. Загибель ватажка «Вагнера» Є. Пригожина дещо послабила позиції цієї приватної військової компанії, проте на континенті одразу розпочали діяльність дві інші компанії – ПВК «Редут» та ПВК «Конвой».

Доречно зазначити, що офіційно Кремль підтримує один бік конфлікту, але для посилення свого статусу миротворця «допомагає» й іншому. Росія, зберігаючи свій вплив та військову присутність на територіях конфліктуючих країн, завжди прагне уникнути статусу сторони конфлікту і намагається стати посередником.

Зауважимо, що присутність Росії завжди призводить до ескалації регіональних конфліктів, бо їхнє створення та підтримка на територіях сусідніх держав є найкориснішим для авторитарного режиму, що перевершує всі супутні економічні, політичні та репутаційні втрати для закріплення сфери впливу Москви у світовому товаристві. Яскравим прикладом є участь РФ у військовій операції у Сирії, яка триває з 2011 р.

На нашу думку, критичним, з огляду на несанкціоноване широкомасштабне вторгнення Росії в Україну, була відсутність реакції та міжнародної ізоляції на російсько-грузинську війну 08.08.2008 р. На міжнародному рівні РФ навіть не було визнано агресором, мова про можливість міжнародної ізоляції та прийняття дієвих санкцій не йшла, натомість політичні відносини з США вийшли на новий рівень. Це призвело до того, що Кремль відчув слабкість демократичного світу і активізував втілення своїх амбітних планів шляхом завоювання нових територій, створення заморожених конфліктів та загальної дестабілізації у світі.

За оцінками ООН, конфлікт на Сході України є одним із самих смертоносних в Європі з часів Другої світової війни [1, с. 13]. Без сумніву, російсько-українська війна є першою війною, що розгортається на екранах смартфонів у режимі реального часу та неможлива без застосування спеціальних методів і прийомів інформаційно-психологічного впливу, багатоманітність яких зводиться до маніпулювання та пропаганди населенням країн усього світу. Війна між Росією та Україною стала серйозним випробуванням для сучасного міжнародного порядку, особливо щодо принципів суверенітету, територіальної цілісності та заборони використання сили. Цей конфлікт демонструє складність і непередбачуваність міжнародних відносин у сучасному світі.

Усвідомлюючи, що в сучасній війні програє той, хто обере виключно оборонну тактику, дипломатична команда Президента України з лютого 2022 року застосовує новий стиль дипломатії, який можна охарактеризувати як «турборежим» – інтенсивний, ризикований, але водночас обдуманий. Цей підхід викликає значні зміни в правилах гри на міжнародній арені і для багатьох традиційних європейських дипломатів є неприйнятним. Інколи він виявляється дуже агресивним, майже нечемним, дуже публічним та орієнтованим на цифрову аудиторію.

У своїй зовнішній політиці Україна керується правилом: «Будь-що, аби спрацювало». Незважаючи на скептичне ставлення до Президента України окремих впливових європейських політиків, його наполеглива діяльність та встановлений ним для Європи «турборежим» дали свої результати. За весь час глобального протистояння між цивілізованим демократичним та авторитарним світом, де Україна створює надійний захист для всієї Європи, близько 40 країн світу надали Україні військову, гуманітарну та фінансову підтримку на суму майже 185 млрд доларів. Європейський Союз у 2022 році став провідним у наданні допомоги Україні, із загальною сумою допомоги, що наблизилася до 60 мільярдів доларів. Країни Балтії та Польща залишаються лідерами з погляду частки допомоги Україні: Естонія витратила на допомогу Україні 0,54 млрд доларів, Латвія – 0,51 млрд доларів, Литва – 0,76 млрд доларів, Польща – 6,21 млрд доларів. Допомогу на 11,67 млрд доларів надала

Україні Велика Британія. Від початку повномасштабної війни найбільшу допомогу Україні надали США – 76,84 млрд доларів. За обсягом допомоги Німеччина знаходиться на другому місці – 19,58 млрд доларів [12].

Наступним кроком української дипломатії стала робота над розробкою і підписанням безпекових угод, попередня підготовка яких розпочалася ще з травня 2022 року. У липні 2023 року було підписано рамковий документ – Спільну декларацію про підтримку України, яку підписали лідери країн Великої сімки (США, Японія, Німеччина, Велика Британія, Франція, Італія, Канада) і президенти Європейської ради та Європейської комісії на саміті НАТО у Вільнюсі 12 липня 2023 року. Станом на 31 травня 2024 року до декларації приєдналися 24 країни, 10 з яких уже підписали безпекові угоди [9].

Також з подання Президента України Україна спільно зі Швейцарією ініціювала проведення Глобального саміту миру, який повинен відбутися 15–16 червня 2024 р. у Швейцарії. Цей захід «має на меті створити форум для діалогу на високому рівні щодо шляхів досягнення всеосяжного, справедливого та міцного миру для України відповідно до міжнародного права та Статуту ООН» [5]. В. Зеленський протягом двох років зміг залучити до майбутньої зустрічі вже 107 країн та організацій [10]. Підготовка до Саміту не є легкою, адже країни, які відносяться до «проросійського» табору намагаються довести марність його проведення. Представники КНР, Угорщини тощо вже заявили про відмову від участі у ньому. Тим не менш, створення такого потужного інформаційного приводу сприятиме тому, що українське питання залишатиметься на світовому «порядку денному» та потрапить у світовий дискурс.

Важливим напрямком боротьби є також накладання санкцій на країну-агресора. На сьогодні Російська Федерація є найбільш підсанкційною країною світу і наразі саме санкції повинні бути дієвим інструментом впливу на країну-агресора з боку цивілізованої світової спільноти. Станом на лютий 2024 року Радою ЄС ухвалено 13 пакетів економічних та індивідуальних санкцій у зв'язку з військовою агресією Росії проти України [6]. Проте, попри санкції, запроваджені США та її союзниками, російська економіка і торгівля тримаються напрочуд добре. Прискіпливий аналіз матеріалу свідчить, що завдяки інформаційним, енергетичним та економічним важелям впливу Москві вдається тримати «коло друзів», яке можна розділити на три групи [2]:

Перша група – країни, які самі порушують міжнародне право, розв'язуючи війни, розробляючи ядерну зброю, та ігнорують санкції ООН. Це – Північна Корея та Іран, Білорусь та Малі. Також до цієї групи відноситься Сирія та Еритрея, які безпосередньо залежать від російських військ чи найманців та покладаються на дипломатичну підтримку Росії в Раді Безпеки ООН.

Друга група країн становить «товариство радянської пам'яті». Не пропонуючи серйозної дипломатичної чи військової допомоги, вони схиляються на бік Росії, повторюючи російські наративи про те, що у війні винна експансія НАТО чи сама Україна. Алжир, Ангола, Південна Африка сповідують симпатії до Росії частково через історичні зв'язки з Радянським Союзом; або, що ще більш іронічно, тому що вони пам'ятають СРСР як союзника пригноблених народів у боротьбі з імперіалістами. Російська дипломатія в Африці зосереджена на допомозі у сфері безпеки та продажу зброї. Вона набуває впливу в Малі й Центральноафриканській Республіці – країнах, що відрізані від західних поставок через перевороти і порушення прав людини.

Третя група розглядає західні санкції як шанс покращити стан економіки своєї країни шляхом збільшення власної торгівлі з Росією на сприятливих для себе умовах. Російсько-українська війна серйозно вплинула на енергетичний сектор Індो-Тихоокеанського регіону (далі – ІТР) через те, що Росія значно зменшила постачання енергоресурсів до Європи, частково через свою політику енергетичного шантажу, а згодом унаслідок санкцій, та перерозподілила їх до вищезгаданого регіону. Можемо визнати, що це сприяє, певною мірою, формуванню особливої

позиції країн стосовно російсько-української війни. Офіційно вони підтримують свою нейтральність.

Проте, варто звернути увагу на те, що КНР завдяки здійсненню торгівлі товарами подвійного призначення обходить міжнародні санкції. З початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну російські компанії, що перебувають під санкціями та займаються виробництвом ракетних установок, бронетехніки та стратегічних бомбардувальників, отримали десятки тисяч компонентів з Китаю [8]. Піднебесна утрималася від засудження Росії за повномасштабне вторгнення в Україну. Влада Китайської Народної Республіки не висловила чіткої позиції щодо війни: з одного боку, не підтримала Російську Федерацію, коли ООН голосувала за резолюцію із засудженням вторгнення в Україну, а з іншого – не виступила проти вторгнення. На річницю вторгнення Росії в Україну 24 лютого в Китаї був оприлюднений «мирний план» щодо війни. Він здобув підтримку Білорусі, Ірану, Казахстану і Угорщини. Володимир Путін погодився, що план можна використати як основу для мирного врегулювання. Інші країни, зокрема США, вважають, що китайська ініціатива допомагає Кремлю. Наразі Пекін постачає до Росії товари військового призначення. Зокрема, йдеться про двигуни для крилатих ракет і безпілотників, обладнання для виробництва балістичних ракет та мікросхеми, необхідні для військової техніки [7]. Це допомагає Росії відновити свою оборонну промисловість та зменшити вплив заходів санкцій та контролю над експортом. При цьому Пекін наполягає, що співпраця з державою-агресором не шкодить економічним зв'язкам з Європою [7].

Стосовно російського вторгнення в Україну, Індія також зайняла формально нейтральну позицію. Ця країна відкрито не підтримує російську агресію та закликає до мирного врегулювання конфлікту через дипломатичні зусилля, вона також уникає відкритої критики дій РФ. Крім того, Індія відмовляється приєднуватися до західних санкцій або вводити власні обмежувальні заходи. У своїх політичних комунікаціях Індія намагається підтримувати зв'язок з обома сторонами конфлікту, проте надає перевагу співробітництву з Росією. Офіційне Делі виступає проти розриву торговельних, енергетичних і військово-технічних зв'язків з Москвою. Вони розглядають ці зв'язки як невід'ємну частину своєї суверенної зовнішньої політики, яка базується на принципі уникнення монополії одного глобального гравця і максимальному розширенні присутності Індії у світі. Завдяки знижкам при купівлі енергоносіїв на тлі підвищення світових цін на нафту та вугілля, офіційний Делі планує вирішити свою енергетичну кризу, яка триває понад півроку. Тому, не дивно, що вже у перші тижні війни залежна на 80% від імпорту енергоносіїв, Індія не просто не відмовилася від поставок російських енергоносіїв, а наростила їхній імпорт [3]. Відзначимо, що на підтримку дій Кремля позитивно впливає те, що в масовій свідомості індійців Росія усталено сприймається як «старий друг» зі спогадами про індійсько-радянську дружбу та партнерство. Конфлікт в Україні розглядається як відомий приклад так званих «подвійних стандартів», що спричиняє сильний ідейно-культурний та політичний опір закликам Заходу до приєднання до антиросійських заходів.

Згадаємо ще одну державу, яка займає унікальне місце у всьому контексті українсько-російського протистояння. Сприйняття Туреччини як «друга» України у масовій свідомості сформувалося від самого початку повномасштабної війни, і це значною мірою стало можливим завдяки використанню Україною турецьких безпілотників «Байрактар». Пізніше Туреччина запропонувала свої послуги в якості посередника на україно-російських переговорах. Під керівництвом офіційної Анкари та ООН була запроваджена Зернова ініціатива, спрямована на вивезення сільськогосподарської продукції через порти Одеса, Чорноморськ та Південний. Одночасно Анкара закрила протоки в Чорному морі для російських військових кораблів, що суттєво обмежило можливості агресора на південному напрямку. Однак викликає неабияке здивування перехід десятків російських компаній, які опинилися під європейськими санкціями, до Туреччини. Крім цього, Туреччина не лише не закрила своє небо для російських цивільних

літаків, але й навпаки, створила ряд авіакомпаній, які спеціалізуються на перевезенні російських туристів до курортів. У готелях ці туристи вже можуть розраховуватися картками російської платіжної системи «Мир» – єдиною альтернативою для громадян Російської Федерації після виходу з країни Visa і Mastercard. Туреччина – єдина країна НАТО, яка не має наміру приєднуватися до міжнародних санкцій проти країни-агресора. Згідно з офіційним поясненням, Анкара виступає проти санкцій як інструменту міжнародної політики і погоджується лише з тими, які прийняті на рівні ООН всіма країнами світу. Варто зазначити, що Анкара і надалі буде утримуватися від будь-яких дій проти Росії, які можуть завдати шкоди турецькій економіці тому, що найбільший потік туристів, що складає близько 4,6 мільйона осіб, прибуває до Туреччини із Російської Федерації, понад половина імпортованого газу теж з Росії [4].

Висновки. Підсумовуючи вищевикладене, зазначимо, що реакцію країн світу на повномасштабне неспровоковане вторгнення РФ в Україну яскраво відображають слова Франкліна Рузвельта, 32 президента США, про те, що, якщо мир похитнувся в якомусь регіоні, то це сталося у всьому світі. Країни були змушені стати на чийсь сторону. Проте, незважаючи на ефективну інформаційну боротьбу, до якої залучилися уряд та українське суспільство з самого початку повномасштабного вторгнення, реакція держав з усього світу була неоднозначною: частина країн підтримала Україну, частина країн стала на бік Російської Федерації; а деякі утрималися від приєднання до будь-якої з груп, маючи на меті мінімізацію ризиків від цього конфлікту. З огляду на те, що мета у всіх країн майже однакова – добробут своєї держави та своїх громадян, шляхи для її досягнення різні. Варто зазначити, що країни, які мають добре розвинену економіку, обрали можливість спільно діяти на світовій арені заради демократичних цінностей, стабільності, співпраці і взаєморозуміння та надали моральну, військову, фінансову підтримку Україні, потерпають теж від санкцій, які вони запровадили проти Росії. Водночас ці держави намагаються переорієнтувати свою економіку, щоб уникнути залежності від російських енергоносіїв. Більшість цих країн продовжує надавати допомогу Україні, розуміючи, що «Україна бореться не лише проти загарбника, але й за Європу» [11]. Водночас російська пропаганда продовжує просувати ідею, що Москва є єдиним гарантом безпеки як в окремому регіоні, так і в світі, а Захід не є достатньо надійним союзником. Ця інформаційна експансія підкріплюється дешевими російськими енергоносіями, збройною допомогою місцевим елітам, участю російських найманців у конфліктах. У відповідь ці держави стають на бік Росії, підтримуючи її. Є країни, які, ховаючись за гаслом: «Безпека та добробут свого народу понад усе», утримуються від засудження Росії за повномасштабне несанкціоноване вторгнення, проте продовжують співпрацювати з державою-агресором, аргументуючи, що погоджуються лише з тими санкціями, які прийняті на рівні ООН всіма країнами світу.

Література:

1. Башинський В.Г. Аналіз сучасних інформаційних аспектів ймовірного сценарію розвитку воєнного конфлікту з Російською Федерацією. *Зб. Наук. праць Державного науково-дослідного інституту випробувань і сертифікації озброєння та військової техніки*. 2020. Вип. № 4(6). С. 12–25.
2. Коаліція невдах. Союзники Росії: хто вони? Переклад з англійської Вікторії О. Романчук. *Главком*. 19.03.2023. URL: <https://glavcom.ua/world/world-politics/koalitsija-nevdakh-sojuzniki-rosiji-khto-voni-915382.html>.
3. Куса І. Війна в Україні: позиція та інтереси зовнішніх гравців. Індія. *Інститут українського майбутнього*. 13.05.2022. URL: <https://uifuture.org/publications/vijna-v-ukrayini-pozycziya-ta-interesy-zovnishnih-gravcziv-indiya>
4. Лелич М. Особливий партнер. Яку роль Туреччина відіграє в російсько-українській війні. *РБК – Україна*. URL: <https://www.rbc.ua/ukr/news/osobyu-partner-kakuyu-rol-turtsiya-igraet-1655170959.html>
5. Саміт миру відбудеться в середині червня на швейцарському курорті – Swissinfo. *Радіо Свобода*. 10.04.2024 р. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/news-samit-myr-shvejcarija-cherven/32899213.html>

6. Санкції проти РФ. *Міністерство закордонних справ України*. 10.04.2024. URL: <https://mfa.gov.ua/protidiya-agresiyi-rf/sankciyi-proti-rf>.
7. Скаврон Б. Китай допомагає Росії вести війну проти України: про що йдеться – Financial Times. *TCH*. 13.04.2024. URL: <https://tsn.ua/svit/kitay-dopomogaye-rosiyi-vesti-viynu-proti-ukrayini-pro-scho-ydetsya-financial-times-2557024.html>
8. Собенко Н. РФ з початку вторгнення отримувала з Китаю компоненти для озброєння – The Telegraph. *Суспільне. Новини*. 19 серпня 2023. URL: <https://suspilne.media/554589-rf-z-pocatku-vtorgnenna-otrimovala-z-kitau-komponenti-dla-ozbroenna-the-telegraph>
9. Спільна декларація про підтримку України. *Міністерство закордонних справ України*. 17 липня 2023 року. URL: <https://mfa.gov.ua/pitannya-mizhnarodnoyi-bezpeki/spilna-deklaraciya-pro-pidtrimku-ukrayini>
10. У Зеленського кажуть, що на Саміті миру будуть вже понад 100 країн. *Європейська правда*. 03.06.2024. URL: <https://www.eurointegration.com.ua/news/2024/06/3/7187299/>
11. Урсула фон дер Ляєн. Вхідження до ЄС стане остаточною перемогою для України. *УКРІНФОРМ*. 13.12.2023. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-politics/3799489-vhodzenna-do-es-stane-ostatocnou-peremogou-dla-ukraini-ursula-fon-der-laen.html>
12. Які країни-союзники роблять найбільший внесок у перемогу України. «Слово і діло». *Аналітичний портал*. URL: <https://www.slovoidilo.ua/2023/07/17/infografika/ekonomika/yaki-krayiny-soyuznyky-robyat-najbilshyj-vnesok-peremohu-ukrayiny>

References:

1. Bashynskiy V.H. Analiz suchasnykh informatsiinykh aspektiv ymovirnoho stsenariiu rozvytku voiennoho konfliktu z Rosiiskoiu Federatsiieiu [Analysis of modern informational aspects of the probable scenario of the development of a military conflict with the Russian Federation]. *Zb. Nauk. prats Derzhavnoho naukovo-doslidnoho instytutu viprobuvan i sertyfikatsii ozbroiennia ta viiskovoi tekhniky*. 2020. Vyp. № 4(6). S. 12–25.
2. Koalitsiia nevдах. Soiuznyky Rosii: khto vony? [Coalition of losers. Allies of Russia: who are they?] *Pereklad z anhliiskoi Viktorii O. Romanchuk. Hlavkom*. 19.03.2023. URL: <https://glavcom.ua/world/world-politics/koalitsija-nevdakh-sojuzniki-rosiji-khto-voni-915382.html>
3. Kusa I. Viina v Ukraini: pozytsiia ta interesy zovnishnikh hravtsiv. *Indiia. Instytut ukrainskoho maibutnoho* [The war in Ukraine: the position and interests of external players. India]. 13.05.2022. URL: <https://uifuture.org/publications/vijna-v-ukrayini-pozycziya-ta-interesy-zovnishnih-gravcziv-indiya>
4. Lelych M. Osoblyvyi partner. Yaku rol Turechchyna vidihraie v rosiisko-ukrainskii viini maibutnoho [A special partner. What role does Turkey play in the Russian-Ukrainian war?]. *RBK – Ukraina*. URL: <https://www.rbc.ua/ukr/news/osobyu-partner-kakuyu-rol-turtsiya-igraet-1655170959.html>
5. Samit myru vidbudetsia v seredyni chervnia na shveitsarskomu kurorti – Swissinfo [The peace summit will be held in mid-June at a Swiss resort – Swissinfo]. *Radio Svoboda*. 10.04.2024. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/news-samit-myr-shvejcarija-cherven/32899213.html>
6. Sanktsii proty RF [Sanctions against the Russian Federation]. *Ministerstvo zakordonnykh sprav Ukrainy*. 10.04.2024. URL: <https://mfa.gov.ua/protidiya-agresiyi-rf/sankciyi-proti-rf>.
7. Skavron B. Kytai dopomohaie Rosii vesty viinu proty Ukrainy: pro shcho ydetsia – Financial Times [China is helping Russia wage war against Ukraine: what it's all about – Financial Times]. *TSN*. 13.04.2024. URL: <https://tsn.ua/svit/kitay-dopomogaye-rosiyi-vesti-viynu-proti-ukrayini-pro-scho-ydetsya-financial-times-2557024.html>
8. Sobenko N. RF z pochatku vtornnennia otrymuvala z Kytau komponenty dlia ozbroiennia – The Telegraph. *Suspilne* [Since the beginning of the invasion, the Russian Federation received components for weapons from China – The Telegraph]. *Novyny*. 19 serpnia 2023. URL: <https://suspilne.media/554589-rf-z-pocatku-vtorgnenna-otrimovala-z-kitau-komponenti-dla-ozbroenna-the-telegraph>
9. Spilna deklaratsiia pro pidtrymku Ukrainy. *Ministerstvo zakordonnykh sprav Ukrainy* [Joint declaration on support for Ukraine]. 17 lypnia 2023 roku. URL: <https://mfa.gov.ua/pitannya-mizhnarodnoyi-bezpeki/spilna-deklaraciya-pro-pidtrimku-ukrayini>

10. U Zelenskoho kazhut, shcho na Samiti myru budut vzhe ponad 100 krain [Zelensky says that more than 100 countries will be at the Peace Summit]. Yevropeiska pravda. 03.06.2024. URL: <https://www.eurointegration.com.ua/news/2024/06/3/7187299/>

11. Ursula fon der Liaien. Vkhodzhennia do YeS stane ostatochnoi peremohoiu dlia Ukrainy [Ursula von der Leyen. Joining the EU will be a final victory for Ukraine]. UKRINFORM. 13.12.2023. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-politics/3799489-vhodzenna-do-es-stane-ostatocnou-peremogou-dla-ukraini-ursula-fonder-laen.html>

12. Yaki krainy-soiuznyky robliat naibilshyi vnesok u peremohu Ukrainy [Which allied countries make the biggest contribution to the victory of Ukraine]. «Slovo i dilo». Analitychnyi portal. URL: <https://www.slovoidilo.ua/2023/07/17/infografika/ekonomika/yaki-krainy-soyuznyky-roblyat-najbilshyj-vnesok-peremohu-ukrainy>

Hanna Ahafonova, Anastasiia Hnylytska. To the problem of uncertainty supporting Ukraine in the Russian-Ukrainian war

Based on the analysis of regulatory documents, statistical information, interviews of authorized persons, information from the websites of state authorities, and mass media reports, an attempt was made to clarify the reasons for the ambivalent attitude of the countries of the world to the full-scale invasion of Russia into Ukraine. The opinion is justified that the ambiguity of support is facilitated by the informational expansion of the Russian Federation, which is supported by cheap Russian gas and oil, help to the local elites of authoritarian states (supply of weapons and Russian mercenaries), who in return demonstrate their loyalty when voting in the UN, etc. The information expansion of Russia is the process of spreading Russian propaganda, using the media and other means of mass communication to form a certain image of the world and influence public opinion within the country and beyond. This strategy became especially relevant during the conflict in Ukraine, when Russia used the media for a propaganda campaign aimed at influencing the Ukrainian population and the world community. The amounts of aid received from Western partners and sanctioning mechanisms were analyzed. The main steps of Ukrainian diplomacy, which allow to promote Ukrainian narratives in the world political discourse, are defined. In particular, the signing of security agreements, the organization of the Global Peace Summit, etc. It is also determined that the countries that support the Russian Federation can be divided into three groups: the first group – countries that themselves violate international law by starting wars, developing nuclear weapons, and ignore UN sanctions (North Korea, Iran, Belarus, Mali); the second group of countries is the so-called «Soviet Memory Society». Without offering serious diplomatic or military assistance, they side with Russia, repeating Russian narratives that NATO expansion or Ukraine itself (Algeria, Angola) are to blame for the war; the third group considers Western sanctions as a chance to improve the state of their country's economy by increasing their own trade with Russia on favorable terms (China, India, Turkey).

Thus, the support of Ukraine in the Russian-Ukrainian war is indeed complex and diverse and depends on the decisions of each individual country, its own interests and geopolitical strategy.

Key words: *ambivalence, information expansion, information war, propaganda, «turbo regime», sanctions, conflict escalation, authoritarian regime.*